

GR 140

**SPANJE
ANDALUSIE**

DEELNEMERS

Annette Denys (Gent)

Josine Rommens (Knokke)

Frans Pype (Boortmeerbeek)

Ludwig D'Haese (Merchtem)

Guido Claesen (Tervuren)

Fiat Qubo (Malaga)

BESCHRIJVING TOCHT

De GR 140 begint in het natuurpark Cabo De Gata Nijar welke gelegen is in Almeria. De GR 140 verlaat meteen de kust en trekt in de richting van de Tabernaswoestijn welke hij deels doortrekt via een van de mooiste delen van de woestijn. Dit is tevens de droogste plaats van geheel Europa. Slechts 4 dagen regen per jaar! Je krijgt zicht op Texas Hollywood, op Mini Hollywood en enkele ruïnes van zeer bekende filmsets. Vervolgens trekt deze GR de onderkant van de Sierra Nevada binnen om te eindigen in het dorpje Bayarcal dat gelegen is in het hart van de Sierra Nevada. Met uitzondering van de laatste dag blijven we steeds onder de 1.000 m hoogte waardoor het stappen in de sneeuw zo goed als onbestaande is.

Dinsdag 19 maart 2013

Deze namiddag zijn we geland op de luchthaven van Malaga. We huren er een wagen en we verplaatsen ons naar de vakantiewoning die we gehuurd hebben in het dorpje Rioja dat op zowat 14 km van de badstad Almeria gelegen is. Achter de toegangsdeur aan de straatzijde is er een gang/terras in openlucht die naar de eigenlijke woning leidt.

We hebben er elk onze eigen kamer. Guido krijgt de mooie master room. Er zijn tevens twee badkamers.

Woensdag 20 maart 2013

- Van : Cabo de Gata 0 m
- Naar : Los Grillos 180 m
- Afstand : 24 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 250 m
- Duur : 6 uur

Vandaag onze eerste stapdag. Josine is de koffiefilter vergeten. We dienen dan ook onze plan te trekken met het tweedelige, aanwezige, koffiezetapparaat. Frans bestudeert de machine even en kan er al vlug lekkere koffie mee zetten.

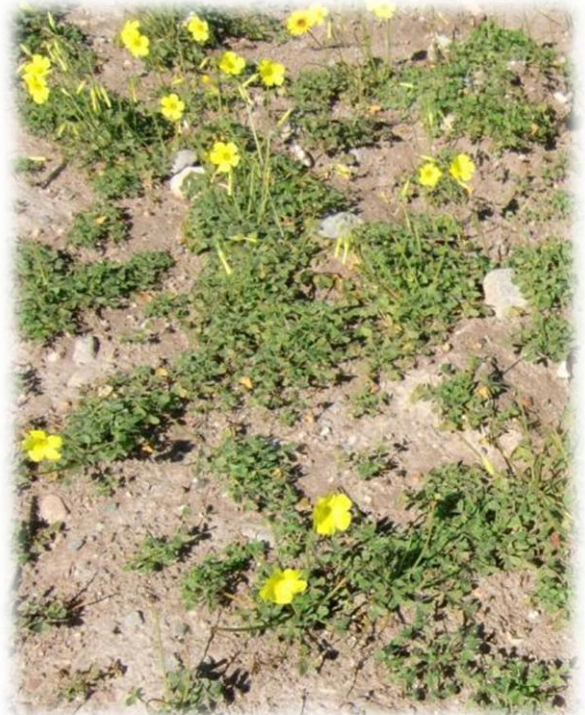

De tocht start aan de kust van Cabo de Gata. Het is een beschermd Nationaal Park en het grootste beschermde kustgebied van Andalusië. Cabo de Gata is een gebied van vulkanische oorsprong in de provincie Almería. Cabo de Gata is Spaans voor Poezenkaap. De naam komt echter oorspronkelijk van 'Cabo de Agata', de kaap van agaath, een steensoort die je veelvuldig tegenkomt op de stranden rondom het natuurgebied.

Ondanks het mooie weer voelt het wat kil doet aan. Eens we de kustlijn verlaten en richting binnenland trekken vermindert de wind kilometer na kilometer. De gele bloemetjes die we af en toe tegenkomen heten “stijve klaverzuring”.

We passeren een gebied waar veel agaves staan. Agaves groeien vrij traag en bloeien pas na vele jaren. Op dat moment groeit een (in verhouding met de plant) zeer grote stengel uit de plant waar bovenaan een groot aantal kleinere bloemen uitgroeien. De meeste agaves zijn monocarpisch, wat betekent dat de planten na de bloei en vruchtzetting afsterven.

We stappen in twee groepen. De ene groep vertrekt aan het beginpunt en de andere groep rijdt met de wagen door tot het eindpunt. Vervolgens stappen we naar elkaar toe en meestal rond de middag kruisen beide groepen elkaar. De autosleutel wordt dan ook doorgegeven en als het uur goed zit eten we samen onze boterhammetjes.

Uit de wortel van de *Alkanna tinctoria* wordt de rode kleurstof alkannine, of alkannarood gewonnen. Deze plant, met paarsblauwe buisbloemen, wordt gebruikt als kleurstof.

Frans kookt graag en neemt dan ook deze taak op zich. De overigen helpen met het schillen van de aardappelen, het kuisen van de groenten, het aansteken van de open haard enz.

Donderdag 21 maart 2013

- Van : Los Grillos 180 m
- Naar : Huebro 800 m
- Afstand : 16 km
- Stijgen : 900 m
- Dalen : 800 m
- Duur : 5 uur

Gisteren heb ik met Josine gestapt. Vandaag stap ik met Annette en met Guido. We proberen zoveel mogelijk elke dag de groepen te wisselen. Normaal gezien is het Frans en ikzelf die de wandel GPS hanteren maar we proberen het Guido en Annette ook aan te leren zodat we nog meer afwisseling in de groepen kunnen krijgen.

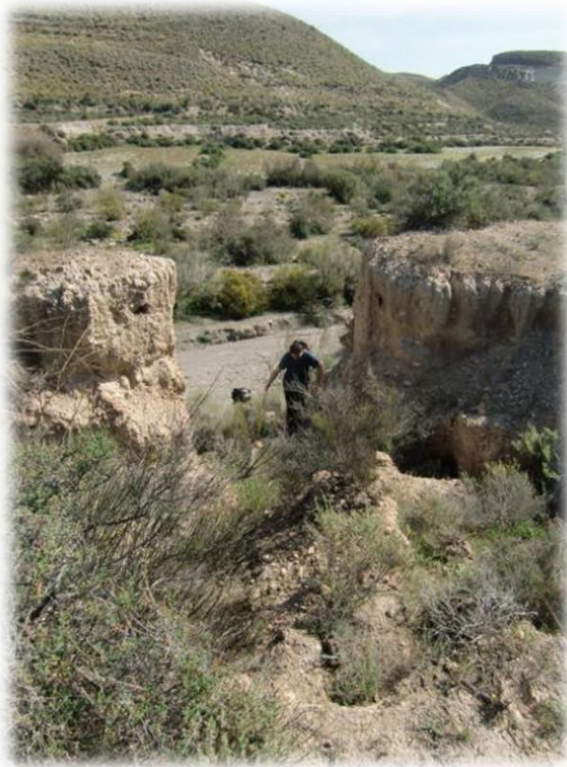

De (gewone) brem is een struik en kan een hoogte van 2 m bereiken. Brem bloeit bij ons in mei en juni. Hier begint de bloei al in januari. Van de twijgen van brem kunnen bezems gemaakt worden. In het verleden werd de vezel van de plant in tijden van schaarste gebruikt als vervanger van jute.

Af en toe dienen we een kleine helling te overwinnen. Het is vandaag, net als gisteren, terug een aangename 20° C. In België blijft de winter maar duren en wordt het overdag niet meer dan 0° C. *Convolvulus althaeoides* of de Heemstbladige winde komt van nature voor in Macaronesië en in Zuid-Europa in het Middellandse Zeegebied. De soort komt voor in cultuur- en braakland, droge weiden en wegbermen.

Een paar kilometer na de start stel ik vast dat de GR verlegd is. Langs tamelijk moeilijk begaanbaar terrein is er een grote lus bijgemaakt van zowat 7 km. Ik vermoed dan ook dat we niet tot Turrillas zullen geraken. De bloem rechts boven is de Witte affodil die tot 1,5 meter hoogte kan worden.

Rond de middag merken we dat we het voorziene eindpunt voor vandaag niet zullen halen. Ik bel dan ook Frans op om te overleggen. Ook hij heeft problemen gehad onderweg. We zullen deze middag dan ook niet gezamenlijk kunnen eten.

We zitten in de buurt van het dorpje Nijar. Het eigenlijke dorp zelf doen we niet aan maar Nijar ligt op de zuidelijke helling van de Sierra Alhamilla.

Pulsatilla vernalis of Voorjaarsanemoon die hier welig groeit staat ook afgebeeld in het wapenschild van de provincie Oppland (Noorwegen).

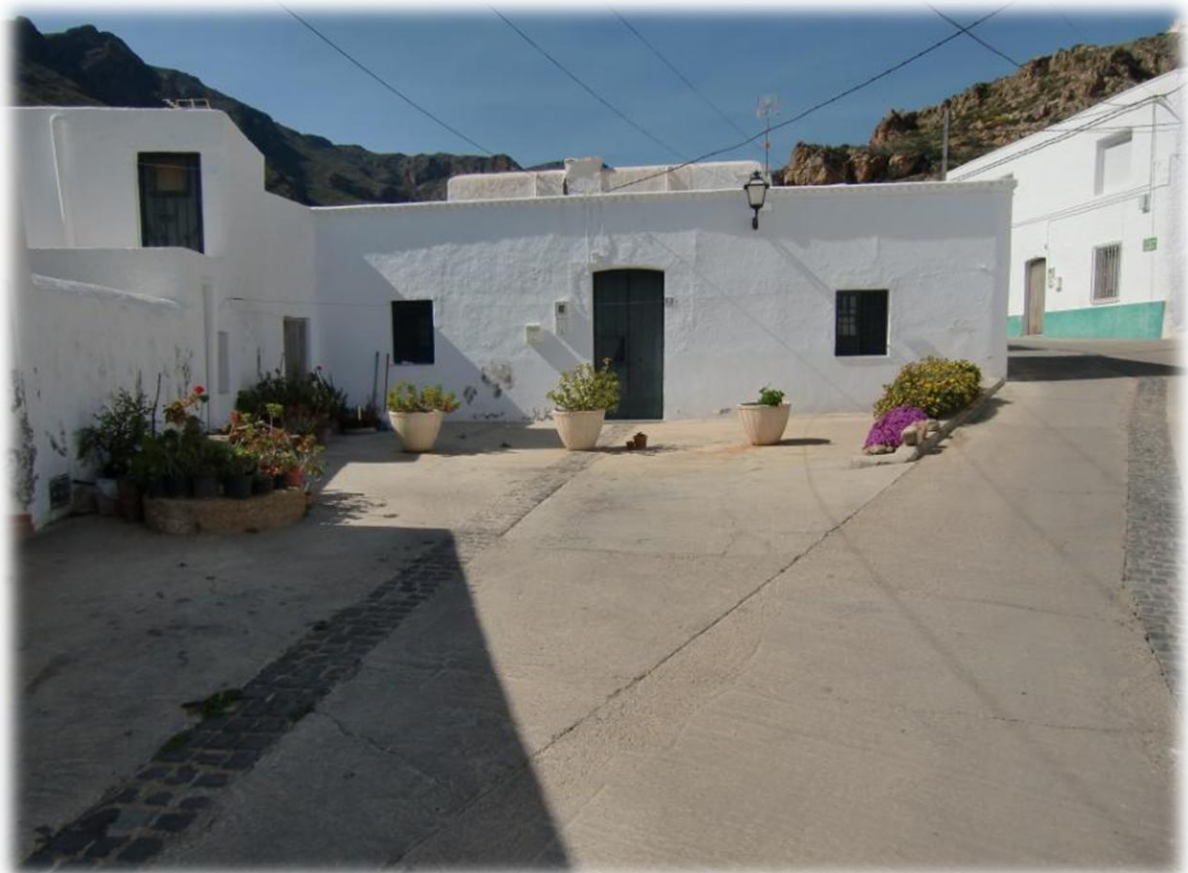

Nijar is vooral bekend voor het maken van tapijten en dekens die zo typisch zijn voor deze streek. Maar Nijar is ook bijzonder trots op hun Nijar aardewerk, dat nog steeds de opmerkelijke Arabische ontwerpen en kleuren bevat van de voorbije eeuwen.

We naderen het stadje Huebro. Daar nemen we terug telefonisch contact op met Frans en Josine. Ook zij zijn op weg naar het stadje maar dan van aan de andere kant.

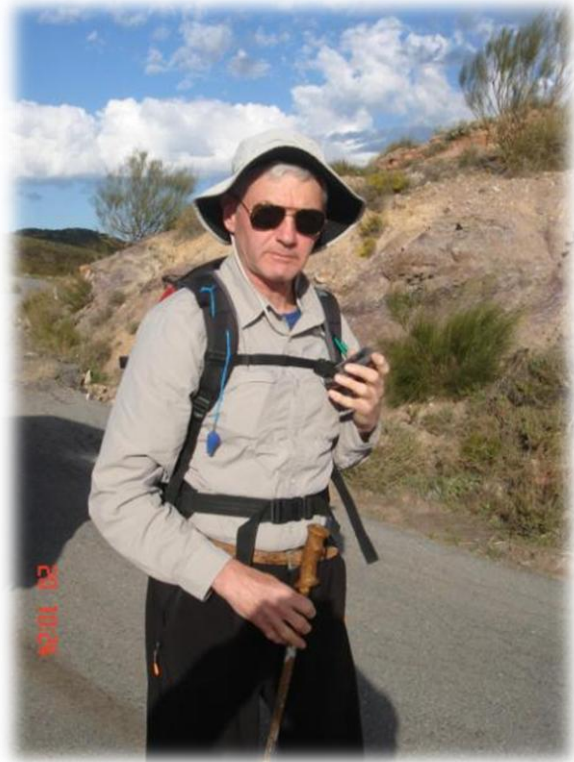
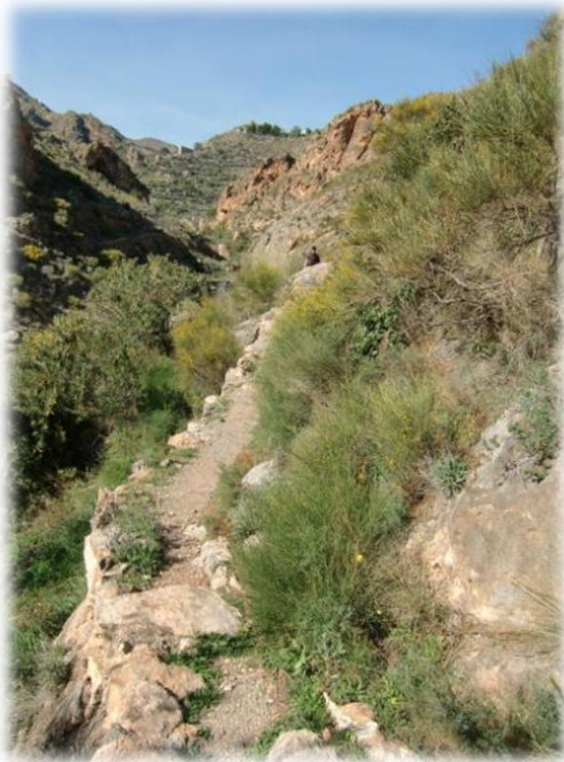
We blijven even verpozen in Huebro maar beslissen dan toch maar om verder te stappen, Frans en Josine tegemoet.

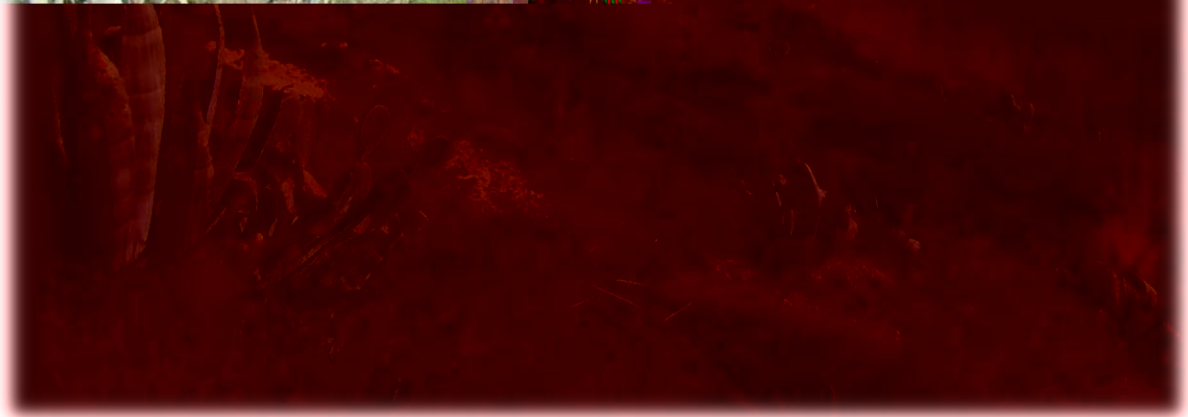

Even later ontmoeten we Josine en Frans. We besluiten om samen terug te keren naar Huebro en daar een taxi te nemen naar de auto. Doorgaan naar het eindpunt zou te zwaar zijn.

Huebro heeft in een straal van 3 kilometer maar liefst 19 bronnen om de plantages van water te voorzien.

Aan de rand van de stad zien we een kunstenaar die bezig is met de natuur vast te leggen op schildersdoek. In het toeristisch bureau is men zo vriendelijk om voor ons een taxi te bellen.

Na de maaltijd doen we ons te goed aan verse Spaanse aardbeien als dessert. Dit bakje aardbeien heeft ons welgeteld 4 euro gekost.

Vrijdag 22 maart 2013

- Van : Turrillas 900 m
- Naar : Tabernas 400 m
- Afstand : 26 km
- Stijgen : 1.200 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 9 uur

Vandaag trekken we door het gebergte rond de Tabernaswoestijn. De weersvoorspellingen blijven mooi en als we alles mogen geloven krijgen we alle dagen temperaturen tussen de 20 en 24° C.

We hebben beslist om het stukje van Huebro tot Turrillas, dat we eigenlijk gisteren hadden moeten doen, over te slaan. Anders zou het een te lange dag worden. We moeten tevens deze avond nog naar Almeria om boodschappen te doen.

Vandaag stap ik met Frans en Guido stap met Josine en met Annette. Guido zal nu ook voor het eerst zelfstandig moeten werken met de GPS. Maar als het mis gaat met de GPS kan Guido zich steeds oriënteren op het kasteel van Tabernas dat op een hoogte ligt en dat, naar ik vermoed, vrijwel de gehele dag zichtbaar zal zijn.

Af en toe kunnen we heel in de verte de besneeuwde toppen van de Sierra Nevada zien, het gebied waarmee we het tweede deel van deze tocht zullen te maken krijgen.

Windmolens leveren 16,6 procent van de elektriciteitsvoorziening in Spanje. Spanje is hiermee de koploper binnen Europa. Windmolens zijn dan ook een vertrouwd beeld op winderige plaatsen.

Af en toe kunnen we al een glimp werpen op de Tabernaswoestijn waar we morgen zullen doorheen trekken. Op de foto hierboven zie je midden in de woestijn Texas-Hollywood liggen, een plaatsje waar we het later nog zullen over hebben.

Tabernas heeft nog een echte stierenarena (plaza de toros) op hun grondgebied. We gaan er een kijkje nemen. De arena werd gebouwd in 1986 en de plaatselijke bevolking organiseert er gevechten met vaarzen. De arena biedt plaats aan 2.000 toeschouwers en de toegang is er steeds gratis. Het zijn de plaatselijke macho's die de vaarzen op de korrel (of is het een sabel) nemen.

Als we terug thuis komen in Rioja vernemen we dat er deze avond een stoet uitgaat ter ere van de Goede Week. Zoals gewoonlijk begint Guido met de tapas. Josine en Annette kuisen de groenten. Frans kookt en ikzelf maak de open haard aan.

Als we het muziekkorps horen naderen gaan we meteen buiten een kijkje nemen. En zoals een echte toerist neemt Guido zijn glas wijn mee om het tafereel te aanschouwen.

Zaterdag 23 maart 2013

- Van : Tabernas 400 m
- Naar : Gador 200 m
- Afstand : 17 km
- Stijgen : 200 m
- Dalen : 200 m
- Duur : 5 uur

Vandaag stap ik met Annette en met Josine. Frans gaat op stap met Guido. We trekken tevens door de Tabernaswoestijn.

Af en toe kunnen we een glimp opvangen van het kasteel van Tabernas welke hoog op een heuvel staat. Gisteren was Guido voor het eerst met de dames op pad met de GPS. Gelukkig dat hij de werking van de GPS al onder de knie had want ik had hem beloofd dat hij zich steeds kon oriënteren op het kasteel indien het met de GPS niet zou lukken. Blijkt dat hij het kasteel geen enkele keer heeft kunnen zien onderweg.

We komen voorbij een van de westerdorpen maar gaan er niet naar binnen omdat we niet met de volledige groep zijn. Ik bouw steeds twee regendagen in en indien we geen regen dagen hebben kunnen we alsnog een bezoek brengen aan een van de Hollywooddorpen.

De woestijn van Tabernas of “Desierto de Tabernas” is het enige gebied in Europa dat de naam van woestijn mag dragen. Het gebied is 280 vierkante kilometer groot. Zandige grond biedt slechts sporadisch ruimte aan begroeiing. Het gaat om uiterst taaie gewassen die tegen het extreme klimaat op deze plaats opgewassen zijn. Cactussen zijn daar een mooi voorbeeld van.

Echte bergen zijn er niet in deze woestijn. Het zijn meer heuvels, maar vooral veel kloven. Deze kloven zijn eigenlijk oude rivierbeddingen die al eeuwen of zelfs al duizenden jaren uitgedroogd zijn.

De Tabernaswoestijn is geen zandwoestijn, maar een rotswoestijn. Hier valt minder dan 2 liter regen per jaar. Van nature komt de *Verbascum spinosum* of Toorts hier veelvuldig voor. Verschillende soorten zijn in Amerika, Australië en Hawaï ingevoerd.

De woestijn van Tabernas zit geklemd tussen de Sierra de los Filabres in het noorden en de Sierra Alhamilla in het zuidzuidoosten. Hierdoor is dit gebied afgeschermd tegen vochtige luchtsoorten waardoor het hier nauwelijks regent.